

מלכת המים 1963 שאלון מועמדות

את השאלון הזה זכאית למלא המועמדת עצמה, וכן כל אדם אחר המעוניין להסתייע על מועמדת, המתאימה לדעתו לתחרות.

השם: .....

מצב משפחתי: .....

הכתובת המלאה: .....

שנת הלידה: .....

מקום הלידה: .....

שנת העליה: .....

גובה: .....

צבע שיער: .....

צבע עיניים: .....

השכלה קודמת: .....

ידיעת שפות: .....

ספורט (לציין איזה): .....

מקצוע או שטח לימודים: .....

מקום העבודה או הלימודים: .....

האם המועמדת היתה או הינה חברה בתנועתנו, תנועה קיבוצית, אירגון ספורט, להקה אמנותית או כל אגוד אחרת? .....

פרט איזה ומתי: .....

חובבניות: .....

אם אחד הפריטים אינו חל על המועמדת אל תמלא אותו. יש לצרף לשאלון זה את תולדות החיים של המועמדת, עד כמה שהן ידועות למלא שאלון זה.

נא לשלוח את השאלון הממלא בצירוף החומר, למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על המעטפה "מלכת המים 1963".

נא להדביק את תמונת המועמדת כאן.

במדינה

(המשך מעמוד 8)

זה, כדי להוכיח, לדבריו, ש"אנחנו לא מכורים למפא"י".
הפזימנאי המזוקן, יליד קבוצת גבע ש-בצמק יזרעאל, אינו רואה את עצמו אויב של מפא"י — בה נילד לפני 35 שנים. "אך משהו מוכרח בכל זאת לתקוע מדי פעם סיכה באותם היושבים בניחותא על הכיס אות", הוא מסביר.

הסיכה האחרונה לא כתנה אל חגי אשד אישית. ידידי התקומם נגד החיזיון של עת-נאי, המבצע עבודה בקבלנות, לפי הזמנה, כאילו היה אינסטלטור. "עתונאי אינו א"סך חומר לפי פקודה מלמעלה", קבע, ר-התיישב לכתוב את השנינה.

כינוסים

אסיפת השתיינים

כמאה שתיינים מ16 מדינות איימו השבוע לדלדל את מלאי היין של מדינת-ישראל. במשך שבוע רוקנו מאות בקבוקי יין, ליקרים ושמפאניה. במסיבה אחת גמעו 260 בקבוקי יין. בעת סיור ביקב של זכרון יקב טעמו 11 סוגי יין וכמעט בכל ארוחה נעזרו בכמויות דולות של 4 סוגי יין. מאה השתיינים היו משתתפי אחד האיגודים העליונים ביותר בעולם — הארגון הבינלאומי למכונני גפן ויין, שהתכנס למושב ה-43 בישראל, במכון וייצמן שברחובות. ארגון זה, בו חברות 44 מדינות, ושמוקם מושבו הקבוע הוא בפאריז, אינו רק ארגון של חובבי שתיה כדת. זהו ארגון בינ-ממשלתי שלחבריו יש מעמד של נציגים דיפלומטיים, ושהמשתתפים בכינוסיו הם מגדולי מומחי היין בעולם.

כך למשל, במושב המכון שנערך השבוע בישראל, ניתן היה למצוא דמויות סטגוניות כמו הפרופסור האיטלקי דל מאסו, מחברם של לא פחות מ-260 ספרים מקצועיים על יינות וגפנים; הבארון הגרמני פון קאנשטיין קסוע היד, מי שהיה אסיר אושויץ אחרי שהיה פעיל במחתרת אנטי-נאצית; ראבב נאבלצב הבולגרי, גדול מומחי היין באירופה המזרחית. אך עלה על כולם הבארון לה-רואה, נשיאו בן ה-80 של המכון, מגדולי בעלי הכרמים בצרפת וידיד של דה-גול. בטעמו יין אדום באחד היקבים בישראל היה הבארון לה-רואה מסוגל לקבוע לא רק את שנת הבציר שלו, אלא גם את כמות העובש בחבית בה אוכסן. "תנו לי גראסיקאי טוב", ביקש הבארון, המכהן כנשיא המכון מזה 16 שנה. "השוטה הזה פיקאסו צייר את יונת השלום עם עלה של זית בפה. צריך לצייר את היונה כשעלה גפן במקורה. רק הגפן תביא את השלום לעולם".

היין מפיג מתח נורוני. המחשה לתיאוריה שלו ניתנה בעת שנציגי הכנס היו צריכים לבחור נשיא חדש למכון במ-קומו של הבארון הפורש. תחילה היו שני מועמדים למשרה: הפרופסור דל מאסו הי-איטלקי והאגרונום הספרדי אלדו אסטיו וילה. אחרי שדל מאסו הסיר את מועמ-דותו, נותרה רק מועמדותו של נציג ממ-שלת פראנקו, דבר שהביא במבוכה את נצי-גי אירופה המזרחית.

כשלבסוף נמצא פתרון למשבר, ואסטיו וילה נבחר כנשיא בהמנעותם של הנציגים הקומוניסטיים, היה צורך רק בכמה בקבוקי יין כדי לראות את הנציגים הבולגרים וה-רומנים מחכים אותו בלבביות. בין שאר דיוני המכון העודתיו מצאו הנציגים פנאי לערוך סיור מקיף ביקבים הישראליים ולבקר את יינות הארץ. הדיעה הכללית: היינות השולחניים בישראל עומדים על רמה — הליקרים גרועים, מה שלא יכלו הצירים להבין הוא כיצד במדינה כמו יש-ראל המייצרת יינות משובחים, תצרוכת היין לגולגולת לשנה היא רק 7 ליטר, לעומת 163 ליטר לגולגולת בצרפת למשל.

"אתם פושעים!" צעק הבארון לה-רואה כשהבחין בפקקי הפלאסטיק בבקבוקי היין הישראליים. למחרת הופיע למסיבה רשמית בחולצה פתוחה ללא עניבה. "במדינה בה משתמשים בפקקי פלאסטיק ליינות — אין צורך בעניבות".

למרות השתיה כדת לא נראה אף שיכור בין משתתפי הכינוס. רק בשעת הביקור ביקב אליעז בבנימינה, נראה הנציג ההונגרי מסוחרר מאוד. אך התברר שלא היה זה היין ששיכר אותו. הוא הסתחרר אחרי שפגש בורה זמיר היפהפיה, כלתו של מנ-הל היקב. "היא מזכירה לי טוקאי טוב", אמר. התברר שמומחה היין לא טעה גם הפעם בהבחנתו. ורה התגלתה כיוצאת הונגריה, כמו הטוקאי.

אורות מתחלפים. ירוק אדום-צהוב-ירוק אדום. עצור. תן למכוניות להדור במסלול השני. אתה המתן כאן רגע. תוכל לגלות עודם נסתר.

משמאל מתנשאים בתיה של צפון תל-אביב. קצת הלאה — תחנת-הרכבת. אבל כאן, בצומת הקריה, בכביש פתח-תקוה, אתה עומד על סף הגיוגל. החנה את המכונית וצא לטיול רגלי קצר. רק כמה פסיקות — ואתה כבר בגיוגל. אל פחד. אין שם חיות. רק בני-אדם. חיים בתנאים של חיות — אבל בני-אדם.

השעה היא שעת ערב מוקדמת. הפועלים חזרו מעבודתם ומתכוונים לדברים הרגילים: רחצה, ארוחת-ערב, שנת-לילה. הם עושים כל אלה תחת כיפת-השמיים, בתוך שדה קוצים, על שפת ואדי מוצורה המצחין. אחד מביא דלי מים מן המוסך הסמוך. בעל המוסך הוא טובילב. במים הם רוחצים את פניהם וידיהם מויעת העמל בבנייה, ובגנות-הגוף של רמת-גן ורמת-אביב.

אחד, אדוק, פורש שק על האדמה, כורע בך ומתפלל לאללה. קם, משתחזה, מרים כפות ידיו לשמים. שניים אחרים מדליקים מדורה: משתמשים

פועלים המשתכרים לא רע, העובדים פחות אייזר בקביעות, ובמקצועות מבוקשים. הם יכולים בהחלט להרשות לעצמם לשכור חדר הגון. אבל הם אינם יכולים לשכור חדר.

איש אינו רוצה להשכיר להם, כי הם ערבים. חלק ממחנה האלפים העובד בעבור דות הגופניות הקשות בתל-אביב וסביבתה. סיפור לדוגמה: "קראתי מודעה בעתון על חדר להשכיר. התלבשתי יפה ונסעתי לשם. מקום לא רע. בית ישן ברחוב הירקון בתל-אביב. היה חוסך לי הרבה זמן כל בוקר, בעלה-בית הזקן אמר שזה יעלה לי 80 לירות לחודש. הסכמתי. הוא אמר טוב, תבוא מחר. פתאום ביקש לראות את תעודת הזהות. לא הבאתי אותה איתי. ידעתי למה הוא מבקש אותה. אין צורך בתעודת זהות, אדוני, אמרת לי, אני ערבי. אז אני מצ-טערי, אמר לי, החדר לא פנוי".

★ ★ ★

דאי להמשיך כמה צעדים, לכיוון הוואדי. הוא צמק מאוד, ושביל צר מוביל אל פס המים המזוהמים שבתחתיתו. בדרך כלל אפשר לעבור אותו בקלות. מדלי-גים על כמה אבנים. אבל היום נאו המים.

ג'ונגל - בלב העיר

מיפעלי הסביבה פלטו כמות בלתי-רגילה של שופכין. יש להתקין גשר. קרש ועוד קרש, זהירות. מן העבר השני של הוואדי — נחלת יצחק. גספן גיוגל. אתה רואה את שלושת הצרופים? לא, אלה לא ארנבים, אלא צרי-פים. גרים בהם אנשים. לא מאמין? סליחה, אפשר להיכנס? האדון הזה לא מאמין שגרים כאן אנשים.

בבקשה, ספור: ששה, שמונה, תשעה גברים. אם תשעה גברים גרים בקופסת פח לוחט של 14 מטרים מרובעים, וכל גבר ישן על מיטת ברזל — כיצד מסתדרים כל

בגפרורים, לא באבנים. בעוד חצי שעה יהיו גחלים, ואז אפשר יהיה לבשל את ארוחת-הערב. אחרים מציעים כבר את המיסות: פורשים תחילה סמרטוטים על האדמה; מעל לסמרטוטים שמיכה. מתחת לראש מכרבלים את בגדי-העבודה. בחורף? מניחים פחיות חלודות על השמיכה.

★ ★ ★

בן יש שכונות פחים בכל עיר גדולה בעולם. יש עוני ממאיר, יש חוסר-ידור משוע. אלא שהגיוגל של תל-אביב אינו ככל שכונות-הפחונים בעולם. לא גרים בו מזירעב מחוסרי-פרנסה. גרים בו דווקא

חדר האורחים

הן כמה מיטות בשדה קוצים. על המזרונים הקרועים יושבים הפועלים הערביים אחרי העבודה, מקבלים חברים שבאו לבקרם מהקצה השני של השדה. בשעות העבודה, הם משאירים נער לשמירת חפציהם.